

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.3806/15
02.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., ради поништаја решења туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, број 553-03-02889/2011-10 од 26.01.2015. године, у правној ствари признавања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, II-3 У.5644/13 од 17.04.2014. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Центра за социјални рад у Сврљигу, број 55320-63/2011 од 06.05.2011. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица.

Тужбом, поднетом дана 02.03.2015. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да јој је, због болесних стања, које наводи, потребна туђа нега и помоћ и да тужени орган погрешно и без прегледа тужиле, закључује да је самостално покретна у кућним условима, због чега предлаже да се од стране Суда изврши вештачење о њеном здравственом стању. Такође, наводи да јој је додатак за помоћ и негу другог лица било признато деведесетих година, али да јој је то право касније укинато. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, или да тужбу уважи и тужили призна право на додатак за помоћ и негу другог лица.

У одговору на тужбу тужени остаје код разлога оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списка ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени Суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиле, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када јој није признао право на додатак за помоћ и негу другог лица, јер не испуњава услове прописане одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити („Службени гласник РС“, број 24/11) прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе. Ставом 4. истог члана, прописано је да се потреба за помоћи и негом другог лица утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, а ставом 5., да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0.05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Из списка предмета произлази да је првостепено решење донето на основу налаза, оцене и мишљења првостепеног органа вештачења, број 3429 12 од 23.03.2011. године, који је дат на основу прегледа и увида у медицинску документацију тужиле, према коме код ње не постоји потреба за помоћи и негом другог лица. У поступку по жалби, тужени орган је прибавио налаз, оцену и мишљење другостепеног органа вештачења, број 1322 од 28.11.2011. године, којим се тај орган вештачења изјаснио да је сагласан са налазом, оценом и мишљењем органа вештачења у првостепеном поступку,

да код тужиље не постоји пореба за помоћи и негом другог лица, јер је самостално покретна у кућним условима, није слепо лице, нема елемената кардио-пулмоналне декомпензације и нема тешку менталну детериорацију, због чега, према важећим законским прописима, не припада категорији лица којима је та помоћ и нега потребна.

Код оваквог чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је нашао да је ожалбено решење донето правилном применом одредбе члана 92. Закона о социјалној заштити и када је жалбу тужиље одбио као неосновану.

Суд је ценио навод тужбе којим тужила указује да је другостепена лекарска комисија свој налаз дала без непосредног прегледа тужиље, али налази да је неоснован. Ово с тога што другостепени орган вештачења није у обавези да изврши преглед осигураника, осим уколико, након разматрања медицинске документације не утврди да је то неопходно, а што је регулисано одредбом члана 39. став 1. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“ број 59/08 ...7/12), који прописује да другостепени орган вештачења, у другостепеном поступку остваривања права, вештачи на основу медицинске документације коришћене у првостепеном поступку остваривања права, као и медицинске документације достављене у другостепеном поступку остваривања права. Ставом 2. истог члана, прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку остваривања права може извршити преглед осигураника, корисника права, односно другог лица, ако на основу претходног разматрања медицинске документације оцени да је то неопходно.

Управни суд је посебно ценио предлог тужиље да медицинско вештачење њеног здравстваног стања изврши Суд, али је нашао да се такав предлог не може прихватити. Ово с тога што Републички Фонд за пензијско и инвалидско осигурање, како је прописано одредбом члана 93. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, када одлучује о правима из пензијског и инвалидског осигурања, чињенице постојања инвалидности, телесног оштећења, узрока инвалидности и телесног оштећења, потпуне неспособности за рад и неспособности за самосталан живот и рад утврђује на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења чије се образовање и начин рада уређује општим актом Фонда. Правилником о образовању и начину рада органа вештачења Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“ број 59/08...7/12), одредбом члана 2. став 1., прописано је, између осталог, да је орган вештачења стручни орган Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, који вештачи у првостепеном и другостепеном поступку остваривања права из пензијског и инвалидског осигурања. С тога је, по оцени Управног суда, вештачење о здравственом стању и радној способности тужиље извршио законом прописани орган, па предлог тужиље да вештачење изврши Суд, из наведених разлога, није прихватио.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Суд је ценио захтев тужиље да управни спор реши у спору пуне јурисдикције, у смислу члана 43. Закона о управним споровима, али налази да тај захтев није основан, с обзиром да је оспорено решење правилно и на закону засновано, док се у спору пуне јурисдикције може одлучивати само када оспорени управни акт треба поништити, уз испуњење и других услова прописаних наведеном законском одредбом, што у конкретном није случај.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да се у списима предмета налази довољно доказа о чињеницама које су по оцени Суда потпуно и правилно утврђене, што је Суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања усмене јавне расправе.

По оцени Суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиље, па је Суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.03.2017. године, II-4 У.3806/15

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ